

ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΔΟΣ ΗΤΟΙ Ο ΣΤΟΥΤΟΣ

Πάν δένδρον μή ποιούν
καρπὸν καλὸν ἐκκόπτε-
ται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.

Ὅταν διο χρόνια πριν κατέβηκα στην Ελ-
λίδα, έμεινα πως ο Μενάρδος, Καθηγητής
της Λογοτεχνίας, Ακαδημαϊκός, ονοματοθέτης
(¹), και πώς ξέρει πόσα άλλα, τύπωσε μια συλ-
λογή επιγράμματα μεταφρασμένα απο την αρ-
χαία Ανθολογία Επειδή κίποτες καταγίνονται
σε ανάλογα μεταφράσματα, πήρα το βιβλίο με
την ελπίδα πως, όντας γραμμένο απο ειδικό
λογοτεχνήτη, θα μου χρησίμευε ως οδηγος στο
έργο μου. Αφου όμως εδω και εκει το φυλλο-
μέτρησα, είδα πως η συλλογή του δεν είτανε
και τόσο ροδόπλεκτη, όπως τάχα δείχνει ο τί-
τλος «Στέφανος». Έτσι την απίθωσα σε ένα
απο τα σατιρικά κλάδια, απ' όπου την παρά-
λαβε το πρωϊνό κίρο μας με άλλα συντροφικά
λαχανόφυλλα.

Τώρα τελεφταία παρατήρησα πώς συζη-
τώντας τον Ψυχάρη είπε το έργο του αρνητικό.
Απόρησα με την κολοσιία ψεφτια. (²) Γιατι

1) Αφτος ακούω είναι ο σφοδρος πρόεδρος της επι-
τροπής που αλλάζει τις τοπικές ονομασίες (υποθέτω
με το αζημίωτο). Άλλη καταστροφή αφτη. Αν σκο-
πός της είναι να ξεγράψουμε ότι θυμίζει την εποχή
της σλαβίας, πρέπει πρώτα να καταπιαστούμε τα
ονοματά μας. Αφτα θυμίζουν πολυ περισσότερο την
κατάντια μας. Εδω μπορούσες να καταστρώσεις
απέραντο κατάλογο. Νά μερικά παραδείγματα :

Κουντουριώτης. Εμβάδευς.

Ζαίμης. Εισπράκτωρ.

Καφαντάρης. Συνέταιρος.

Τσαλδάρης. Κορηθοποιός (σκουπόφτιαστής).

Σούτσος (Σουτ—τςης). Γαλακτοπώλης.

Βλάχος. Σζύθης (για Ανάχαρους).

Βάρβογλους (Μπαρμπούγλους). Πωγωνιάτης.

Τσαρτζάνος. Λαχανοπώλης.

Χαντζίδαζης. Πανδοκηϊάδης (κατα το Πηληϊά-
δης), αφου παράγεται απο το χ ά ν ι με την τούρ-
κική επαγγελματική κατάληξη τ ζ ι, καθώς κ α φ ε-
τ ζ ης, λ ο υ σ τ ρ α τ ζ ης, κ α τ α φ ε ρ τ ζ ης
κλπ. (Φαντάσου να βρεθούν αφτοι όλοι και να συ-
στήνονται : Κυρία Κορηθοποιου να σας παρουσι-
άσω τον ζύγιον Πανδοκηϊάδην). Οτόσο τέτια πα-
ραγωγή δεν την καταδέχεται θέλει να παράγεται
απο το Χατζής=προσκυνητής. Αριστοκρατίζει φαί-
νεται και πρέπει να παραδοθει στον Κορδάτο δια
τα περαιτέρω. Και καλή ώρα, πώς είναι η δοτική
του; Προτείνω Χ α ν τ ζ ι δ ά κ ι ι. Ο Τσαρτζάνος
γράφει τ ο Χ α τ ζ ι δ ά κ ι ι. Τί ανήτατοι κατα-
γνώζηδες! Τους χρειάζεται Μολιέρος. Κι' όστόσο
ο κόσμος τους παίρνει σοβαρά. Έχουνε μάλιστα και
όργανό τους την «Εστία».

2) Αν θέλουνε να πολεμήσουν το δημοτικισμό,
ας τον πολεμήσουν σαν άντρες, δείχνοντας όσα
νομιζων έχει τρωτα. Όχι με ψεφτιες. Πότε και
τε πολυημένο στη Ρωσία, πότε άθλιοι, (όπως
α την εποχή των Μπαλάνων), πότε αγαμματοι, πό-

φως φανερο ίσα ίσα του Ψυχάρη το έργο στά-
θηκε θετικό και επαναστατικό, το θετικότατο
και σημαντικότερο που παρουσιάζουν τα ελλη-
νικά γράμματα στη νεότερή τους ιστορία. Μι-
κρο πράμα αν σε μερικά καθέκαστα παραστρα-
τούσε' η γενική του ιδέα είταν ακαταγώνιστα
σωστή. Και μας έδειξε όχι μόνο θεωρητικά
παρα και πραχτικά με τί τρόπο αδιάστατα πρέ-
πει, όπως στην ποίηση, έτσι και στο πεζο να
γράφουμε αγνη την εθνική μας γλώσσα. Κι'
απο τότες πλημμύρισε η λογοτεχνία μας απο
κάθε λογής έργα έτσι γραμμένα, μ' όλο τον
υστερικό πόλεμο που τους έκανε κι' ακόμα
προσπαθεί να τους κάνει η ψόφια χαντζιδά-
κική σχολή. Ένας απλος τρόπος να δεις πόσο
προκόψαμε είναι αν παραβάλεις ένα φύλλο τής
παλιάς Πανδώρας μ' ένα της Νέας Εστίας' η
διαφορα είναι απίστευτη. Και της προκοπής
άφτης πρόδρομος εννοείται στάθηκε ο Ψυχά-
ρης. Αρνητικό έργο! Πρέπει να γεννηθεί ένας
άνθρωπος ξαδιάντροπος αν τολμάει και ξεστο-
μίζει μπροστα στο δημόσιο τέτια ψεφτια. Το
καταλαβαίνουμε όμως πως το κάνει για να κα-
λοκαρδίσει τον ημίθεό του και προστάτη, τον
Χαντζίδακιν.

Όταν λοιπον διάβασα του Μενάρδου τη
γλωσσια, αποφάσισα να θυσιάσω μερικές ώρες
του λιγοστου καιρου που μου περισσέβει και
να τον πομπέψω. Έτσι παράγγειλα το πρόσ-
φατό του βιβλίο, τα πρωτότυπά του Επιγράμ-
ματα, βέβαιος πως μέσα εκει θα βρω θησαυρι-
σμένο το υλικο που μου χρειάζεται.

Ας δούμε λοιπον.

Πασίγνωστο πως τα επιγράμματα είναι εί-
δος ξεχωριστα εβαίσθητο. Αν δεν είναι λιγό-
λογα δίχως το παραμικρο παραγόμεσμα, δίχως
μια λέξη, δίχως καν μια συλλαβή περιττη, αν
το λεξικό τους δεν είναι αφεγάδιαστο θες φρα-
σεολογικά, θες γραμματικά, θες συνταχτικά,
αν η στιχορρογία χωλαίνει σαν πληγωμένη πά-

τε καταχθόνιοι (αφτο το είπε ο Γιάννης ο Κουντου-
ριώτης μέσα στη Βουλη), πότε πως δε μιλούμε τη
γλώσσα μας, όπως βεβαίωσε ο Σωφρόνης, πότε πως
γράφαμε σ τ η ν α ρ χ η ε ί τ α ν η κ ο υ β έ ν τ α
(αφτο το αηδονολάλησε ο Λεβίδης απο το βήμα της
Βουλής), πότε με τον όχλο, πότε με το σύνταγμα, πότε
με τη χωροφυλακή, πότε τα χορίτσια ανήθικα, και άλλα
άπειρα τέτια. Έφρεβαν και φαίνεται φέβγουν ακόμα
τώρα οι βρωμερες ψεφτιές τους σαν απο κοιλιες
γιουμάτες, που λείει ο λόγος. Αυτούμαι που και ο
φίλος μου ο Κολουμπάκης, αν και αληθινος πατρι-
ώτης, ανακατέφτηκε μέσα σε τέτιο καταγώγιο.

πια, αν τέλος η ιδέα δεν ξεσπάει ακαριαία, τότες καταντούν ανούσια και άσκοπα, δεν είναι πια επιγράμματα. Ο ίδιος ο Μενάρδος μας διδάσκει: «τὸ ἐπιγράμμα εἶναι τρόπον τινὰ στιγμιαία φωτογραφία», η μόνη με ουσία παρατήρηση που περιέχει ὁ πρόλογός του· περιέργο πῶς του ξέφυγε.

Πῶς τώρα κατάφερε τη δική του φωτογραφία ο λογοτεχνικός μας φωτογράφος;

Αρχίζουμε απο τη στιχουργία. Αν ένας λογοτέχνης δὲν μπορεί να καταφέρει τίποτα άλλο, τα στιχουργικά τουλάχιστο ἔπρεπε νὰ τα παίζει στα δάχτυλα Ὅμως κοιτάξτε.

1. «Σὰν πόσα, γεροπλάτανε, στὸν κορμὸ κρύβεις χρόνια;» Ο κορμὸς ἔγινε κόρμος, γιατί δεν πιστέβω πῶς το δέφτερο κῶλο το εννοε αναπαιστικό. Παράβαλε αρ. 3 και 5.

2. «Τὸ χρυσὸ νέφος θάμπωσε». Το χρυσὸ ἔγινε χρύσο.

3. «μὲ χρυσὰ τούρκικα ψηφιά». Κι' ἔδω το χρυσὰ ἔγινε χρύσα.

4. «ἄμποτε πάντα εὐγενικὴ νὰ πετᾷ μπρὸς σου ἰδέα». Το πετᾷ ἔγινε πέτα.

5. «ἄν εἶδα ποτέ μου ὄνειρο». Το ποτέ ἔγινε πότε.

6. «καὶ λέω θέμουν νὰ φταίξαμε». Το θέ μου ἔγινε θεμού.

7. «καθεὶς δίκαια ἄς ρηχθῶμε(!)» Το δίκαια ἔγινε δικαία για εγκλιτικό.

8. «στάγνὰ χεῖλη κρεμάσου». Το χεῖλη ἔγινε εγκλιτικό.

9. «νωρὶς πῆρα τὴ στράτα μου». Κι' ἔδω το πῆρα εἶναι εγκλιτικό. Αν εἶχε την παραμικρὴ τέχνη ο Μενάρδος, ἔφκολα θα διόρθωνε το στίχο του γράφοντας πῆρα νωρὶς.

ἔχει κι' ἄλλες ἀνάλογες παρατονίες, μα του τις χαρίζω. Και τώρα τί να υποθέσουμε. Ἐνα απο τα δυο. Γιά δεν ἔχει αφτι, γιά (αν εἶναι να κρίνουμε απ' ὅσα κακολόγησε τον Ψυχάρη) ἔχει πάρα πολὺ σημαντικό.

Ερχόμαστε στα παραγιομίσματα.

1. «Πῶς χειμωνιάτικη θὰ πῆς τὴν νύκτ' αὐτὴ ποὺ κλίνει;» Τί θέλει αφο το 'που κλίνει, Μπήκε γιατί του χρειάστηκε ρίμα με το σελήνη. Ὅτι ἔλεγε ὁ Ανατολίτης της Βαβυλωνίας: Για να, τεριάζει στίχο.

2. Το κλίνει αφο το βρήκε πρόχειρη ρίμα, για τούτο πάλι μπήκε και στο «Αἰῶνια μάννα, ὦ θάλασσα, ποὺ ἐπάνω θέ σου κλίνει-καὶ σὲ γαλιάζει αὐτὴ ἡ θωριά τοῦ ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ». Η θωρία ἀδύνατο να κλίνει, μα το απαιτούσε το κατοπινὸ γαλήνη.

3. «Τὰ γέρι ἀπόψε ὄλο σφυρᾷ (!) λογάκια σου τὸ πλάνο». Αφο το ρωμαν-

τικο πλάνο, παρμένο απο την εποχή των Σούτσων, εἶναι αληθινὸς αγέρας, και μάλιστα κούφιος, ἔχει ὅμως τη χάρη να τεριάζει με το κατοπινὸ ἐπάνω.

4. «τὰ δένδρα τὸν ἀπόσκιο τους θωροῦν μὲ σεβασμό». Τί εννοε με το σεβασμό; Τί; Τίποτα. Ὅμως τεριάζει με τὸ γλυκανασασμό.

5. «ἄρχαία στήλη... πεσμένη μοναχὰ... τὴν περιχεῖ τὸ κῦμα» Φανερο πῶς το μοναχὰ ἄλλο λόγο δεν ἔχει παρα το ὅτι ακολουθαί ξεψυχᾷ.

6. «στρουθιά τοῦ κήπου χαϊδεμένα». Τὸ χαϊδεμένα επειδη ομοιοκαταληκτικὴ με το ἔμένα, αφο τα πουλιά δεν εἶτανε του κλουβίου.

7. «γνήσια μνημόσυν' ἀρχοντιᾶς ποὺ λησμονοῦμ' ἐμεῖς». Δεν υπάρχει τίποτα αντιθετικὸ ὥστε να χρειάζεται το ἐμεῖς ἀλλὰ το ἦθελε το κατοπινὸ τιμῆς.

8. «καὶ κλάμα γύρω μου θωρῶ καὶ συμπονῶ γλυκά». Αφο το γλυκά, το παραχωμένο ὡς τριαστο με το ἄττικα, ὅχι μοναχα εἶναι ολότελα περιττο, παρα καὶ γλυκανάλατο.

9. «κιά κόμ' ἀκούω 'που σ' ἔσφιγγα τὸ γέλοιο σου—τὸ γέλοιο». Μαντέβω στοχάζεται πῶς το διπλασιασμο θαν τον φανταστούμε τάχα ὡς παράσταση του ξεκολουθητικου γέλιου, και για τούτο σημειώνει και την πάλια. Τίποτα· μπήκε επειδη προηγῆθηκε θεμέλιο.

10. «μὲν ἄξέχαστη βραδιὰ μὲ ξεπροβόδα (γράφε ξεπροβόδαε) κ' ἦτον (γράφε ἦταν) ἀργὰ 'που σ' ἀγάπῳ μοῦ στάλα ξεσταῖ τι» (ὅπως το φαρμάκι ο θιος του Αμλέτου). Τὸ ἦτον ἀργὰ ολότελα περιττο, αφο εἶπε πριν μὲν βραδιὰ. Μπήκε δια το κεχηνος του ρυθμοῦ, ὅπως ἔλεγε ο Λουκιανος

11. Δια το κεχηνος του ρυθμου και το «μ' ἔμαθε ὁ σπίνος νὰ ξυπνῶ» αντις μὲ ξυπνάει».

12. Το ἴδιο και το θαρρῶ στο «τώρα ξεψύχησε, θαρρῶ, μυρόπνοο καναρίνι».

Μπορούσα να κλείσω ἔδω τα λεχτικά παραγιομίσματα ἀλλὰ πρέπει να παραθέσω και το δυὸ χρόνια του στίχου «θὰ ζῶ ὅσο ζοῦσα ξένοιαστος δυὸ χρόνια πρὶν φανῶ». Εννοε πῶς θα ζει ξένιαστος ὅσο ξένιαστος εἶτανε πριν γεννηθῇ. Λοιπον τί χρειάζεται το δυὸ χρόνια; Αν ἔπρεπε να ὀρίση κάποιο χρόνον διάστημα, γιά ἔπρεπε να πει αἰῶνια γιά εφτα μίνες, ὅσον καιρο δηλαδὴ ἔμενε κυοφορημένος προς κατοπινὴ δόξα της λογοτεχνίας.

Νά και μερικά συλλαβικά παραγιομίσματα.

1. Εἶχα [γιά] σύντροφο. 2. Τὴν [ἰ]δῶ (σελ. 27 σωστα να δῆς). 3. Τὰ πῆρα κρυφὰ

πομιᾶς παιδοῦλλας (παρατηρήστε το σοφο διπλο λάμδα) σου τὸ πρῶτο [της] φιλί. 4. [ἀνα]δακρύζω. 5. [ἀνα]μέτρῃσα. 6 [προ]περνᾶ. 7. γιομᾶτος [ἀπο]πάθος. 8. [ἐ]γλυκοκελαΐδοῦσαν. 9. [ἀπο]ξέπνησε. 10. Τῆς γῆς [δ]που μὲ γέννησε. Και πάει λέοντας.

Τώρα ἤρθε η σειρά του λεχτικού, ἀκένωτος θησαυρός.

1. «Πουλλιά ξεφωνητὸ ῥαντίζου ν τὸ ν ἄ ῥ α». Πού ακούστηκε των πουλιων το κελάιδισμα να λέγεται ξεφωνητὸ σα θόρυβος σε λείψανα γιὰ σε καβγάδες; Ἐπειτα με το ῥαντίζο ὁ οὐ θαρρεῖς πως καθὼς ξεφωνίζουν τα πουλία φτύνουν κὼλας.

2. «μ π ρ ὁ ς σ τ ὸ χ ω ρ ι ὸ μ ο υ σ τ ο ῖ β ε ς ἄ μ μ ο υ. Η γενική επειδης ομοιοκαταληχτεῖ με το καρδιά μου. Ἐπρεπε στοῖβες ἄμμος. Μήτε το στοῖβες αντισωροῖ εἶναι κατάλληλο· ὁ ἄμμος δεν εἶναι κάτι σαν ξύλα ὥστε να στριβάζεται.

3. Το σαν στη σημασία του όταν απαιτεῖ διαφορετική σύναξη απο το ὅταν. Το ὅταν μπαίνει πρὸς παντου μέσα στη φράση, ενώ το σαν πρέπει να σμίγει με το ρήμα. Ἀλλίως σημαίνει ὅτι το ὅπως και προσδιορίζει την ἀκόλουθη γειτονικια λέξη. Ἐτσι ὅταν ὁ Μενάρδος γράφει «τὶ μοναξιά σὰν ἔνας ἀνεβαίνει» αληθινα λέει τὶ μοναξιά ἀνεβαίνει ὅπως ἀνεβαίνει ἕνας. Τὸ ἴδιο και το σὰν μόνος περπατῶ δε σημαίνει σὰν περπατῶ μόνος παρα περπατῶ ὅπως περπατᾷ κάποιος μοναχός του. Το χειρότερο αφτου του εἶδους εἶναι το «πῶς ὁ κολπίσκος μοιάζει σὰν πίσω ἀπ τὸν ἀμέθυστο τοῦ βράχου ὁ ἥλιος γείρη» (γράφε γύρη) γιατί δεν ἔχει το παραμικρο νόημα αφου το σὰν πίσω σημαίνει ὅπως πίσω. Τὸ ξέρω πολλοι κάνουν αφτο το λάθος, ὅμως δὲν τεριάζει σ' ἕναν ακαδημαῖκο και πανεπιστημιακο καθηγητη, και μάλιστα της Λογοτεχνίας.

4. «κί' αὐτὴ τὴν ἡμερὴ λαλιὰ χαρίστ' ἔμένα». Με το χαρίστ' ἔμένα θέλει να πει χαρίστε μου ἔμένα. Χωρὶς το μου η φράση εἶναι σόλοικη.

5. Ἀπαράλλαχτα σόλοικο εἶναι και το «γραφτὸ εἶν' ἔμένα ν' ἀναδακρύζω». Χωρὶς το μου η φράση σημαίνει εἶναι γραφτὸ ν' ἀναδακρύζω τὸν ἑαυτό μου.

6. Ἀντίθετα δε χρειάζεται το σὲ στη φράση «ἐσὲ παρηγοριὰ στὴ φυλακή μου σ' ἔχω». Τόβαλε επειδης δεν ἔβρισκε πῶς ὀλλίως ν' αποφύγει τη χασμωδία. Ἐπειτα το σ' ἔχω εἶναι δα και κακέμφατο.

7. «πνέ' ἡ ψυχὴ μου τῶν ἀνθῶν τὸ γλυκανασμό». Με το πνέει, που θα πει φουσάει γιὰ ξεφουσάει, λέει το αντίθετο απ' ὅτι εννοεῖ, που εἶναι ἀναπνέει.

8. λέεις. Δεν ὑπάρχει το μόνο σωστο εἶναι λες, ὅπως ακους.

9. «ξεύρ' ὀρφανὸ (τριανταφυλλο) τί μοῦ ψαλλες». Εννοεῖ τί μοῦ τραγουδοῦσες, κί' ὄχι, ὅπως θα νόμιζες, πως το τριαντάφυλλο τούψελνε τον αναβαλλόμενο.

10. «τ' ἀνέσκαψα και μοῦ γελᾷ τὸ δακτυλίδι». Ἐπρεπε το ἀνέσκαψα, ἢ να φτιάσει το στίχο του ἔτσι: τὸ δακτυλίδι ἀνέσκαψα και μου γελᾷ (η γραφή γελᾷ σύμφωνα με τον κανόνα του Χαντζιδάκιος), γιατί τ' ἀνέσκαψα = τ' ἀνέσκαψα. Μήτε και το ρήμα τεριάζει σου κάνει την εντύπωση πως το δακτυλίδι εἶτανε βαθια θαμένο μέσα στη γῆς.

11. «ζῆτε μὲ τὸν πατέρα μου και γέννα, μάννα μου, ἄλλη ν» (τί θέλει το νυ του ἄλλη ν;). Ἴσως το ζῆτε εἶναι παρόραμα αντὶς ζῆσε. Ἀν ὅμως το εννοεῖ πληθυντικο, εἶναι αγραμματοσύνης γέννα. Ἐπρεπε ζῆστε.

12. «Καθως εἶναι και το ποτέ των» αντὶς ποτές τους. Ἀν δεν κατέχει τόσο δα πράμα, καλύτερα ας αδιάζει τη γωνια της δημοτικης κί' ας γυρίσει στην καθαρεύουσα που εἶναι το στοιχείο του· θα μας κάνει μεγάλη χάρη.

13. «βουλιάζει ἀλάργα στὴν (κί' εδω περριτο το νυ) σιγὴ και στο σκοτάδ' ἡ πλάση». Εδω ἐγινε μολύβι η πλάση και βούρκος η σιγῇ.

14. «Τραγοῦδι, πῶς στὰ στεγνὰ (γιατι στεγνα;) ἤρθες χείλημα, προξενητή χαμένε». Εννοεῖ βέλαια λησμονημένε, γιατί η ιδέα του, συμπεραίνω, δεν εἶτανε να βλαστημήσει το τραγοῦδι.

15. «γιατὶ μοῦ βαρυγνώμησες; Αφτο δε θα πει γιατὶ μοῦ εἰσαι ἀδιάφορη, ὅπως νομίζει ὁ Μενάρδος. Λεξικο Βλάχου «βαρυγνωμῶ, avoir le coeur gros, en vouloir à quelqu' un».

16. «ὄρνεα». Δεν εἶπε ὄρνια απο φόβο του Χαντζιδάκιος, που πάντα ἔτσι γράφει, προσθέτοντας ὅμως ἕνα υφεν. Μα τί τον τρέμεις τόσο, χριστιανέ μου;

17. «γεροπλάτανε, φύλλα στρώνεις, νυφικὰ κρεβάτια, κατὰ γῆς». Τί, κυλιούνται οι νιόπαντροι κάτω απο τον πλάτανο τῆς Κηβισιας μπροστα στα μάτια τοῦ κοινου;

18. «γλυκασιὰ και ψύχρνα οτε ρή». Πῶς γίνεται σύγκαιρα και γλυκασιὰ και ψύχρα νοτε ρή; Κρίμας αφτη η ανοησία γιατί το τετράστιχο ἔπειτα προχωρεῖ καλα και σκόρπια σύννεφα μικρὰ 'που λές (ὄχι λέεις) δὲν προχωρεῖ, μόν' ἀπὸ πίσω τους κρυφτὸ παῖζ' ἡ ξανθὴ σελήνη.

20. βάζεις ἀφτί (σελ. 31) αντὶς ἀκοῦς πρωτάκουστο. Μπήκε ως ρίμα με το κατοπινο κια ὁ το ἰ.

21. «νᾶ, τό σο ἀπὸ τὴν χάρι σου
δόξ μου». Σαν πόσο δηλαδή; Το δείχνει, φαί-
νεται, ο λιχανός, και μένει λεφτερός ο καιθεις
να φανταστεί το σχετικό μίκρος.

22. Στὴν πρῶμῃ νύκτ' ἀκουμπιστός, θωπῶ ὅλο
καὶ λέω: «Θέ μου νὰ φτάξαμε;» Κι' ὁ νοῦς βουλή
[ἀφρὸς ἀνάβει
μοῦ δίδει:
ταξείδι,
που εἶν' οἱ στιγμές μας κύματα καὶ τὸ κορμὶ
[καράβι].

Πὼς μπορεῖ τὸ βουλή μου ὁ δίδει νῶ
σημαίνει μου ὁ ἀπαντᾷ ἡ με συβου-
λέβει; Ναι, δε μπορεί, μα ἔλα που μας ἀ-
ναγκαιούσε το δίδει ὡς ὅμα με το ταξίδι,
και ἄλλη δεν εἶταν πρόχειρη. Για ἓνα κου-
τσο δίδει να χύσουμε τέτιο αριστουργημα-
τικο τετράστιχο με το ἀφρὸς ἀνάβει, με
το καὶ λέω «Θέ μου νὰ φτάξαμε»,
και με το στοῦτο:

23. «ἔσβησ' ἡ γῆ τὸν λύχνον της
κι ἄγάλια ὀχολίζεις». Ὅλο το τετρά-
στιχο, ἀν ὅχι τίποτα ἄλλο (γιατι εἶναι σκοτει-
νο το νόημά του), δείχνει κάπως τὴν ιδέα του
ἡρεμου ὕπνου. Ἀντὶς ὅμως να πει κάτι σαν
κοιμάται ἡρεμα ἡ γῆ, λέει πὼς ὀ-
χολίζει σαν κουρασμένος σκύλος.

24. Στο ἴδιο τετράστιχο βρίσκεις «ὁ γι-
λὸς κάπου ἔνα κῦμα σκίζει». Ἐννοεῖ
φυσικα το ακρογιάλι, μα γιὰ ὅς θα πει
θάλασσα. Καὶ γιατί ἔνα κῦμα; Ἐσκί-
σε τάχα ἓνα και κατόπι λούφαξε;

25. Ξανᾶ δα (ἐδὼ δε μπόρεσε να εφαρ-
μόσει τὴ χαντιδῆδική του ορθογραφία με τις
κορωνίδες, ἀπόστροφους κτλ.), ὁ ραία (αφτὴ
ἡ κλητικὴ χωρὶς κάποια προσθήκη ηχει σαν ξε-
νισμός), στὰ μάτια σου τὸ δασερό
περβόλι. Βασανίστηκε αρκετα ὥσπου να
μαντέψω το νόημά του. Εἶναι, φαίνεται, πὼς
σαν ἀντίκρουσε τὴν ωραία του, θυμήθηκε το
περίφημο ρομαντικο περβόλι.

26. «οἱ δυὸ κρυφομιλούσαμεν,
(δε χρειάζεται μήτε νυ μήτε κόμμα) ὥσόν του
ὁ γλὸς πὸς σβήνει». Ἐννοεῖ ὥς πὼς
ἔσβυσε. Με τον ενεστώτα ἡ πρόταση μένει
κολοβή. Ἀν ἔβαζε καν μερικα ἀποσιωματικά,
και τότες θα ἐννοούσαμε πὼς ἀξαφνα σβίνει
ο λύχνος κι' ἀφτος ὁ κατεργάρας με τὴν ωραία
του και τα λοιπα.

27. «μὰ πλειότερ' ἀπὸ τὰ πονλλιὰ
σκορποῦν αἰσθήματα μου». Το
μόνο καθαρο σ' ἀφτὴ τὴ φράση εἶναι πὼς ὁ
Μενάρδος εἶναι και αἰσθηματίας.

28. «κοιτῶ τὴν καμαρούλλα μου
φῶς ὀλη, σὰ ν' ὀημάδι». Ἐ βέβαια ἐννο-
ει πὼς εἶταν ἄλλοτες ἡ καμαρούλα του ὅλη
φως (ὅταν δηλαδή λαμποκοπούσε μέσα οἱ ἴδιος)
και τώρα κατάντησε ρημαδι. Ἐτσι ὅμως που
εἶναι γραμένος ὁ στίχος μάλιστα με το κόμμα
πριν το ὀημάδι, δε θα πει ἄλλο παρα πὼς
τὴν ἐβλεπε ὅλη φωτισμένη ὅπως φωτισμένα
εἶναι τα ρημαδιά.

29. «μ' ἀφέντη, μ' ἔχεις βάλει
πὼς σ' ἔθρεψα ἔς ἀφεντικὸ μνη-
μοῦρι τον Λυδό». Τί να πρωτακαμαρώ-
σεις ἐδὼ; Ἀφίνω τα ἄλλα και περιορίζομαι
να παρατηρήσω 1) ἐκεῖ που βρίσκειται το ε' α-
φεντικὸ μνημοῦρι παρουσιάζει το
Λυδο σα να θρέφτηκε μέσα σ' ἀφεντικο μνη-
μοῦρι, και 2) ὁ Λυδὸς δὲν εἶτανε βυζάντια
ὥστε να θρέψῃ· ἔπρεπε να πει ἀνάθρεψα.

30. «ἀκούω μιὰ νὰ τραγοῦδῃ
ἐκείνη πὼς περὶ νῶ». Δηλαδή το τραγοῦδι
τὴς μιας ἔλεγε πὼς περνάει ο αἰσθηματίας κα-
θηγητής. Μήτε το ε' ἐκείνη σώζει τὴν ἐν-
νοια ὅπως ἴσως φαντάζεται.

31. «μὲ χίλια λόγια τῆς μικρῆς
—δὲν εἶδα τὸ φιλήτης». Τί ἐννοεῖ;
πὼς ἀφτος εἶπε τῆς μικρῆς χίλια λόγια για
πὼς ἡ μικρὴ του τα εἶπε; Μυστήριο.

32. «Τὸ τ' ἀπ' τοὺς αἰῶνες σου θὰ
πάρουνε». Φυσικα μαντέβεις το νόημά του,
δηλαδή πὼς οἱ στίχοι του θα ζήσουν ὅσο ἡ
Ταναγραία κόρη. (Ἀμποτες) Μα καθὼς το δια-
τυπώνει θα πει πὼς οἱ στίχοι του θα αἰσθη-
σουν ἀπὸ τοὺς αἰῶνες τῆς κόρης.

33. «στὴν ἄμιλλα καθεῖς δίκαια
ἂς ὀηχθῶμε!» Τί ἐννοεῖ με το δίκαια;
Μήπως θέλει να προλάβει ξαβολίες;

34. «λὸ ὕξονται ὀλα μεσ' τὸ φῶς.
Κολλῶνες μιὰ καὶ μιὰ». Τί εἶναι πῶλη
αφτες οἱ κολώνες; Ἄλλο μυστήριο.

35. «ἡ σελήνη γράφει μου (περι-
το το μου) στὰ κυματάκια ἐπάνω με
χρυσὰ τούρκικα ψηφιδῶ—καὶ σβήνει
—τὸ νομά σου». Το να γράφει ἡ σελήνη το
ἐννοω, ἀλλὰ πὼς σβίνει; Θέλει να πει πὼς μό-
λις τα γράφει ἡ σελήνη σβίνουνται. Το χει-
ρότερο ὅμως εἶναι το πὼς τοποθετώντας το
σβήνει ἐκεῖ που το σφήνωσε λέει πὼς ἡ
σελήνη ὄχι μοναχα γράφει, ἀλλὰ και σβίνει
με τούρκικα ψηφια τ' ὀνομά του.

36. «ποτὲ δὲν τὰ να μετρησα (τὴ
φιλιὰ που τὴς ἔραξα), τὴ ὀρα μου ἀ-
χα τὰ μετρωῶ καὶ γράφ' ὀλο τρα-
γοῦδι». Πὼς και γιατί τα μετράει; και πῶς
τα τραγοῦδια που γράφει; καὶ γιατί μετρώντας
τα φιλιὰ γράφει τραγοῦδια; Τί ἀνεξίτηλτος
τραγουδιστής! Ἀς εἰπάσουμε τουλάχιστο πὼς
αφτα τα καινούργια τραγοῦδια θὰν τι κλειδώ-
σει στο σιρτάρι του μέσα, ἀν τα χωράει.

37. Ἀπο το ἀκόλουθο ἐπίγραμμα, ἡ μιλ-
λον τετράστιχο, δε βγαίνει το παραμικρο νόη-
μα. Τί εἶναι το θέμα του; Τί ζητᾶν οἱ χω-
ριάτες και τι σκηνία;

Ναὶς πήρα τὴ σιράτα μου τὸν στήν κορρή πηγαίνει
πολλοὺς χωριάτες ἄφτρα και δυὸ σκυλλάκια πίσω.
Μακρὺς ὁ δρόμος· κατόπιν τοῦ βράδι θ' ἀκουμπήσω.
Τί ψύχρα και τί μοναξιά, σὺν ἓνας ἀνεβαίνει;

38. «Δὸς μου πλασμένον ἀπὸ
γῆς ποτὴρι νὰ ρομφῶ τῆς γῆς
ὁ που με ἐγέννησε. Πῶς εἶναι ἐδὼ ἡ σύν-
ταξη; Τί εἶναι το γῆς γενικὴ για αιτιατικὴ;

Φαίνεται σα γενική. Μα συντάσσει η δημοτική τα ἄπὸ μὲ γενική

Τώρα καμαρώστε και μερικά άλλα πάρα πολυ περ'εργα, που μήτε ο Εξαρχόπουλος δεν τις τόλμησε :

39. «ν ἄ σ ἰ π ῆ». Σωστός τραγέλαφος με τονισμο απο τη δημοτική και μορφη απο την αρχαία.

40. «ἐ ζ ο ι μ ἄ τ ο ν». Χειρότερος και απίστεφτος τραγέλαφος, φτιασμένος απο το «ἐ ζ ο ι μ ἄ τ ο ν» μ' προσθήκη του νυ απο το «ἐ ζ ο ι μ ὅ τ α ν». Πλάστηκε για να βγει ρίμο με το κομμάτιων.

41. «ς τ ο ὕ τ ο». Της φαντασίας του. Το ἔφιλο του «σ ἐ» δεν κόβεται πωρα μπροστα στο ἄρθρο.

42. Τέτιο τέρας είναι και το «μ ἐ σ' τ ο ὕ τ ο» (σελ. 23) αντισ «μ ἐ σ α σ ἐ τ ο ὕ τ ο» γιατί και του μ ἐ σ α το ἄλλα δεν κόβεται πωρα μπροστα στο σ ἐ γιά γινινο για τετρασμένο με το ἄρθρο.

43. Και τί σας λέει το «ν' ἄ ν θ ο ὕ σ α ν» στη φράση «π ὧ ς ν ἄ λ η σ μ ο ν ὦ π ο ὕ β λ ε π α ὅ ὅ δ α σ τ ῆ ν ὄ ψ η σ ο υ ν' ἄ ν θ ο ὕ σ α ν». Είναι τύπο περ'εργο αφτο, που μπορεί ίσως να είναι του τυπογράφου λάθος αντισ «κ ι' ἄ ν θ ο ὕ σ α ν».

44, 45, 46. Της φαντασίας του είναι και τα «σ φ ἰ κ τ η», «ἐ χ ὡ σ τ η» (για να συμφωνει με το «ἐ χ ὡ σ τ η»), λα χ τ α ρ ε ἴ τ ε (λαξ και παξ).

47. Κασιδιαισμοι ατέριαστοι με το γενικο λεχτικο ἴφος: «ἦ τ ο ν», «εἰ ς π ἑ λ α γ ο ς», «δ ἰ δ ε ι» κοντα στο χωριτικό «φ τ ἰ ἄ ξ α μ ε», «δ ἑ ν δ ρ α».

Και τώρα όσοι διαβάστε τους 47 αφτους παραγράφους—θα μπορούσα να προσθέσω κι' ἄλλους—συμπεραίνω θα συμφωνήστε με την παρατήρησή μου πως το λεχτικο των επιγραμμάτων του Μενάρδου είναι ιθθαβρος ακένωτος.

Τώρα ας ανοίξουμε καινούργιο κεφάλαιο, τις «Ασυνέπειες».

«φροίκτη», «νύκτες», «φιλιακτιά», «κτυποῦν», «δακτυλίδι». Έπειτα ὁμως «φταίνε», «φτερωστε», «κρυφτό», «βυρτίζει», «ἐφτάκομπο» (με διπλο δημοτικισμό) ἦρθες (σελ. 40).

«σζίζει». Έπειτα «ἀσχημιό».

«ἄρραβωνιαστής». Έπειτα «εἴσθε» και (σὸσον ελέησον!) «ῥηχθοῖμε».

«ἀλλάζαμε». Έπειτα «κρυφομιλούσαμεν».

«ῥυάκια» δισύλλαβο με συνίτηση. Έπειτα «γρι—ύ» «ἀποκρι—ές» χωρις συνίτηση.

Το νυ του ἄρθρου δεν το κόβει αλλα το κόβει απο την κατάνληξη των ονομάτων και των επιθέτων. Έτσι γράφει «τὸν Λυδὸ», «τὴν μικρὴ», «τὴν σιγὴ», «τὸν Μύρτη», «τὴν χάρι», «τὸν δρόμο» και το πάντων απαισιότατο «τὸν γαλὸ νεκρὸν θυμίζει νύφη». Γιατί αφτο; Υποθέτω γιατί αρχή του είναι να μην έχει καμια αρχη. Ο Τζαροζάνος παρατηρω πάντα γράφει «τὸ(ν) Διάκο», «τὸ(ν) μαῦρο» (αλλα

«τὴ νύφη»). Καινούργια ορθογραφία απο την επιστημονική υποθέτω γλωσσολογία του Χαντζηδάκιος. Το νυ εννοείται το προσκολόνε απο φόβο μήπως νομίσει το Γιώργη ουδέτερο' αντιστοιχει με του Πάπα ή το habet.

Εφημεριδισμοι και ξενισμοι: «μίαν εὐκαιρίαν», «μία ἐκτίμησις», «ὑποκείμενον (sujet) αντισ ἀντικείμενον, θέμα», «συμπίπτει πρὸς τὴν μελέτην», «συγγενεύει πρὸς» (γιὰ νὰ ἀποφύγει τάχα το χυδαῖο με).

Έρχουμει τώρα και στα ορθογραφικά. Στὰ ορθογραφικά εγω δε δίνω την παραμικρη σημασία· μάλιστα τα μάχουμαι ἄσπονδα, γιατί στο ξεσκόλισμά τους κατασπαταλίζονται τα μαθητικά χρόνια με αποτέλεσμα να μένουνε τα παιδια ἔπειτα αστοιχειώτα σ' ὅλη τους την κατοπινὴ ζωη. Τα μάχουμαι τόσο που νομίζω θ' αρχίσω ἐπὶ τῆς ν' ανορθογραφῶ, ὥστε να δώσω παράδειγμα και θόρυρος. Συζητω λοιπον τα ορθογραφικά του Μενάρδου μόνο και μόνο ἐπειδὴς η σχολή τους δίνει υπερβολική σημασία, τραβώντας τόσο μακρια, ὥστε να μας συστήνει να γράφουμε «Γιάννης», αλλα «Γιανάζις», «Γρυπάρης», «Βασίλεις», «πεινῶει», «μηλέα» (αντισ μηλία), «τὸ(ν) Διάκο», κι' ἄλλες τέτιες ἀπίστεφτες κονταμάρες. Θα δείτε λοιπον πως και σ' αφτο το κεφάλαιο, το τόσο σοβαρο στα μίτια του, πάσχει ο καθηγητής μας απο διανοητική ανακατοσοῦρα.

1. «'που» ταχτικά με αφαίρεση, ἔπειτα «π'» χωρις αφαίρεση («π' ἄγαπῶ» σελ. 23).

2. «'που» ἄτονο, αλλα πάντα «πῶς» με σεβαστη περισπωμένη.

3. Αφου δείχνει την αφαίρεση γράφοντας «'που», ἔπειτα την καταργει στα «μας», «δὲν» «νί», «δικά μας», «ψηλότερα», «μοιάζει», «σὺν», «ςτὸ», «ςέ». Τὸ ἴδιο γράφει «δὲς» με αφαίρεση, αλλα «δῆς» χωρις. Για να είναι συνεπής, ἔπρεπε να γράφει και «νύφη», δείχνοντας πως ἔπρεσε το «μυ», και πάει λέοντας. Ο μόνος συνεπής, ὅσο μπορούσε κανεις να είναι συνεπής, σ' αφτη την ορθογραφική μέθοδο εἶταν ο σεβαστος λεξικογράφος Βυζάντιος.

4. «δὲν μας λὲς», «δὸς μου» με εγκλιτικά τα «μας» και «μου», αλλα «θὰ μοῦ πῆς» με χωρις ἐγκλιση το «μου».

5. Τα «μεσ' τὴν γαλήνια», «μεσ' τὸ φῶς» και τα τέτια καθαφτο δεν είναι ορθογραφικά λάθη παρα σολοικισμοι, ἐπειδὴς το διπλο σίγμα ακούγεται, και ο ἴδιος γράφει σελ. 14 «μεσ' στὸν Ἄδη», ὅπως και σελ. 22 «μὲρὸς στὸ χωριό.»

6. Γράφει «ςτὰ» με τελικο σίγμα μπροστα. Έπρεπε ὁμως «ςτὰ» με αφαίρεση αφου γράφει «'που». Μάλιστα «ςτὰ» αφου το σίγμα είναι αποκομένο «ςέ», π.χ. «ςὲ χρόνια» σελ. 34.

7. «δὸς μου». Μήπως φαντάζεται πως εἶναι το παλαιο «δός»; Έχει χᾶζι. Έπρεπε να γράφει ἡ «δῶσ'» ἡ «δῶς» αφου ἐρχεται απο αποκομένο το σημερινο «δῶσε».

8. Διο φορες γράφει «Φιλιτᾶς», ἔτσι δε

φαίνεται λάθος τυπογραφικό. Ο ίδιος αναφέρει το λατινικό *Philetae* πώς αφτο δεν τον φώτισε ότι η ορθή γραφή είναι «Φιλητάς»;

9. «ἐπηρεασμένοι». Πώς δεν ξέρει ένας διπλοκαιπολλαπλο πτεροφόρητος πώς «ἐπηρεάζω» σημαίνει «βλάπτω», παρα έπεσε τυφλα στο κοντικό αφτο λάθος; Το σωστό είναι «ἐπιρρεασμένοι», φτιασμένο απο το γαλλικό *influencés*, όπως χρόνια πριν μας δίδαξε ο Βερναρδάκης.

10. Γράφει «ὄρνεα» δισύλλαβο, αντισ «ὄρνια» όπως ὅλος ο κόσμος. Και τούτο παρασταίνεται ταπεινό τεμένο προς τον Χαντζίδακιν. «Ἄθλος ἔλπε πῶλος ὡς ἅμα τρέχει».

11. «ἐξηγεῖται πολύ καλά, διατί ἐβάπτισε». Το «διατί», ὄντας ερωτηματικό, χρειάζεται ο-ξεία. Ἐπειτα και το κόμμα είναι στραβο, αφου η πρόταση «διατί ἐβάπτισε» είναι το υποκείμενο του «ἐξηγεῖται».

Μήτε καν τα κόμματά του δεν κατορθώνει σωστά να σημειώσει ο βαρετός αφτος ἄνθρωπος. Νά παραδείγματα.

1. «Δός μου πλασμένον (το τελικό «νυ» παρέλκει) ἀπὸ γῆς ποτῆρι να ρουφῶ τῆς γῆς, ὅπου μὲ γέννησε, τῆς γῆς 'που θὰ ταφῶ». Εννοείται το σωστό είναι «ἀπὸ γῆς ποτῆρι νι ρουφῶ, τῆς γῆς ὅπου μὲ γέννησε, τῆς γῆς 'που θὰ ταφῶ». Και γιατί κόμμα πριν το «ὅπου» και ὅχι πριν το «'που»; Και παρατηρήστε ακόμη πώς λέει «ὅπου» εκεί που έπρεπε «'που», και «'που» εκεί που έπρεπε «ὅπου».

2. «Οἱ ποιηταὶ ἐπετήδευαν ποικιλίαν χρωματισμῶν, κομψὰς περιγραφὰς καὶ ὡς ἄρωμα λεπτόν, μίαν (δηλαδή ὅχι περισσότερες) ἄβραν εὐαισθησίαν». Ἐπρεπε φυσικά «ποικιλίαν χρωματισμῶν, κομψὰς περιγραφὰς, καὶ ὡς ἄρωμα λεπτόν ἄβραν εὐαισθησίαν».

3. «Δικὸς σου θᾶμ' ἀφέντη μου καὶ μέσ' στον Ἄδη». Ἐπρεπε «δικὸς σου θᾶμ', ἀφέντη μου, καὶ μέσ' στὸν Ἄδη».

4. «Ἐὰν τὸ ἑλληνικὸν ἐπίγραμμα ἀναζήση (τί μετριοφροσύνη!), τὸ κέρδος καὶ μόνης τῆς σταχυουργικῆς μορφῆς, δὲν θὰ εἶναι μικρόν». Τί χρειάζεται το κόμμα ὕστερα απο το «μορφῆς»;

5. «Καί, γελαστή, στοὺς στίχους μου βάζεις αὐτὶ». Τί σημαίνουν τα δύο κόμματα γύρω στο «γελαστή»;

6. «Κιᾶκόμ' ἀκούω 'που σ' ἔσφιγγα, το γέλοιό σου—τὸ γέλοιό». Περιττή η πάβλα, καθώς και το κόμμα μετα το «ἔσφιγγα».

Αφτα τα λίγα ως παραδείγματα, αρκετά να δείξουν ως πού φτάνει η αστοιχειοτοσύνη του.

Τώρα ίσως μου απαντήσει: Και δε μας δείχνεις του λόγου σου πώς γράφονται τα επιγράμματα. Γιατί ὅχι, μετα χαράς του. Νά μερικά.

Ενθάδε κείται ο Μένος,
που δεν εἴταν καν μηδεν
αφου μόνο Académicien
• τσαμένος.

Μιας τόσο και λιβάνισες το Χαντζιδάκη, Μένος,
ψάλ' του και επίγραμμα αφου πιά κορμι είναι

[νεκρωμένο]

Σωστό με μια πλατεία της που η Μυτιλήνη πρώτη
τιμάει τον Εφταλιώτη.

Μα, ω Κρήτη, γράψε τόνομα και εσυ του Χαντζι-
στο πιο τυφλό σοκάκι. [δάκη

Πώς στα ουράνια απάνω πρέπει
κάθε άστρο να γελά,
ένα αστρονόμο κάτου εδώ σα βλέπει
που κουτουλά.

Των κοριτσιών σικοφάντη Αιγενίτη
πώς γίνεται και κάθε μέρα
στη συκοφαντική σου μέσα λέρα
δε σου τρίβουν τη μύτη; (3

Και επειδη, όπως βλέπουμε απο τον πρό-
λογό του κατέχει τα λατινικά, ας του παραθέ-
σω και ένα επίγραμμα απο τον Κάτουλο, που
φαίνεται σαν επίτηδες προκαταβολικά γραμ-
μένο:

Quaenam te mala mens, miselle Menarde
agit precipitem in meos iambos?

Τώρα μια ακόμα προσθήκη και τελίωσα.
Στα επιγράμματά του βρίσκονται εδώ και
εκεί μερικά πατριωτικά ξεψυχίσματα. Μα είναι
φτηνός αφτα πατριωτισμός. Είναι ψεφτοπα-
τριώτης και κάτι χειρότερο ὅποιος για προσω-
πικό του κέρδος κακολογεί ὅσους προσπαθή-
σαν με μεγάλη τους θυσία να ωφελησουν κά-
πως την πατρίδα. Τέτιον πατριώτη αναπολού-
σε ο Carlyle όταν έλεγε «δείξε μου τον πα-
τριώτη και σου δείχνω τον κατεργάρη». Ε ρ γ ά
τ α ι δ ό λ ι ο ι μ ε τ α σ χ η μ α τ ι ζ ὀ μ ε ν ο ι
ε ι ς α π ο σ τ ὀ λ ο υ ς Χ ρ ι σ τ ο υ.

Αλωνάρης 1930

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

3) Γράφτηκε όταν με σκοπό να πολεμήσει το
δημοτικισμό, έβαλε κι' έγραψαν μια έκθεση όπου
κατηγορούσαν ως ανήθικα τα κορίτσια του Μα-
ράσλειου. Τίποτα πιο συχαμένο δε διάβασα στη
ζωή μου. Ὡστόσο αφτος ο άνθρωπος χάρηκε
ὅλα τα μεγάλα αξιώματα του τόπου. πανεπιστημια-
κός καθηγητής, πρόεδρος, υπουργός της Παιδείας,
ακαδημαϊκός (αφτοριόριστος), πρόεδρος της Ακαδη-
μίας (ίσως αφτοδιόριστος) κ.τ.λ. Το μόνο που δεν
κατάφερε ακόμη είναι πρόεδρος της Δημοκρατίας
και αστρονόμος. Για αστρονόμος δεν υπάρχει ελ-
πίδα. Α Π.